

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 19 november 1998 *

I mål C-252/96 P,

Europaparlamentet, företrätt av Manfred Peter och José Luis Rufas Quintana, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europaparlamentets generalsekretariat, Kirchberg, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 22 maj 1996 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Lloréns mot parlamentet (REGP 1996, s. II-689), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Enrique Gutiérrez de Quijano y Lloréns, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas domstol, bosatt i Luxemburg, 53, rue de Beggen, företrädd av advokaten Sonia Sequero Marcos, Malaga, delgivningsadress: Enrique Gutiérrez de Quijano,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av tillförordnade ordföranden på första avdelningen D. A. O. Edward samt domarna L. Sevón (referent) och M. Wathelet,

* Rättegångsspråk: spanska.

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 2 april 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ Europaparlamentet har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 22 juli 1996, i enlighet med artikel 49 i EG-stadgan för domstolen och motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratomstadgan för domstolen överklagat dom av den 22 maj 1996 i mål T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Lloréns mot parlamentet (REGP 1996, s. II-689, nedan kallad den överklagade domen), varigenom förstainstansrätten ogiltigförklarade parlamentets beslut av den 10 januari 1994 om avslag på Enrique Gutiérrez de Quijanos klagomål mot avslaget på hans ansökan om den lediga tjänst som avsågs i meddelandet om överflyttning nr PE/LA/91 (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund

- ² Av den överklagade domen framgår att Enrique Gutiérrez de Quijano tillträdde sin tjänst som tolk till spanska vid parlamentet den 6 januari 1986 och överflyttades till domstolen den 1 januari 1990.

- 3 Den 4 juli 1991 tillsände han direktören för parlamentets tolkningsavdelning en skrivelse där han förklarade sin önskan att återfå den tjänst han hade innehaft vid parlamentet innan han förflyttades till domstolen. I avsaknad av svar uttryckte han genom en skrivelse av den 5 februari 1992 till sin tidigare överordnade vid parlamentet sin önskan att få ett skriftligt svar på sin ansökan om överflyttning. Genom en skrivelse av den 19 mars 1992 meddelade den sistnämnde att Enriques personalkart hade tillställts behörig avdelning inom parlamentets administration. Genom en skrivelse av den 24 maj 1992 riktad till parlamentets personalavdelning begärde Enrique Gutiérrez de Quijano på nytt ett skriftligt svar på sin begäran om överflyttning. Då han inte fick något svar, vände han sig personligen till nämnda avdelning, som meddelade att hans ansökan aldrig hade mottagits.
- 4 Genom en skrivelse av den 30 juli 1992 informerade parlamentets generaldirektorat för administration Enrique Gutiérrez de Quijano om att tolktjänsterna vid denna institution tillsattes utifrån de språkliga kombinationerna och att parlamentet inte hade för avsikt att anställa personal som hade ett sådant "språkregister" som han.
- 5 Den 26 november 1992 offentliggjordes meddelandet om uttagningsprov nr PE/161/LA för att anställa tolkar till spanska. Genom en skrivelse av den 11 januari 1993 erinrade Enrique Gutiérrez de Quijano chefen för parlamentets personalavdelning om att överflyttningsförfarandet skall gå före förfarandet för uttagningsprov, i enlighet med artikel 29 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), och upprepade formellt sin ansökan om återanställning vid denna institution.
- 6 Den 15 mars 1993 offentliggjorde parlamentet meddelandet om lediga tjänster nr 7281 avseende tjänst nr VI/LA/2759 för en tolk till spanska som skulle tillsättas genom förflyttning. Samma dag offentliggjorde parlamentet även meddelandet om lediga tjänster nr PE/LA/91 avseende samma tjänst nr VI/LA/2759, som skulle tillsättas genom överflyttning från andra gemenskapsinstitutioner. Dessa två meddelanden var identiska vad gäller arbetsuppgifternas art samt den utbildning och de kunskaper som krävdes av sökandena. Bland dessa återfanns "förmåga att ta ansvar för vissa koordineringsuppgifter" och "särskild kännedom om de frågor som

omfattas av gemenskapernas behörighet”, villkor som inte föreskrevs i meddelandet om uttagningsprov nr PE/161/LA.

- 7 Den 22 mars 1993 inlämnade Enrique Gutiérrez de Quijano sin ansökan angående den tjänst som avsågs i meddelandet om överflyttning. Genom en skrivelse av den 16 augusti 1993 meddelade parlamentet att det inte var möjligt att bifalla hans ansökan om överflyttning. Den 30 september 1993 inlämnade Enrique Gutiérrez de Quijano ett klagomål mot beslutet att avslå hans ansökan om överflyttning. Detta klagomål avslogs den 10 januari 1994.
- 8 Den 8 april 1994 väckte Enrique Gutiérrez de Quijano talan dels om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, dels om ersättning för den ideella skada som han ansåg sig ha lidit till följd av att hans överflyttning inte beviljades.

Den överklagade domen

- 9 Förstainstansrätten biföll genom den överklagade domen yrkandet om ogiltigförklaring och ogillade talan i övrigt.
- 10 Enrique Gutiérrez de Quijano hävdade vid förstainstansrätten att parlamentet hade åsidosatt den prioritetsordning som föreskrivs i artikel 29 i tjänsteföreskrifterna, enligt vilken tillsättningsmyndigheten först skall bedöma vilka ansökningar om överflyttning som inkommit från tjänstemän vid andra institutioner och därefter genomföra ett uttagningsprov, samt att parlamentet hade åsidosatt principerna om god förvaltningssed, sund förvaltning, tro och heder och skydd för berättigade förväntningar. Åsidosättandet av artikel 29 i tjänsteföreskrifterna och de ovan nämnda principerna var en följd av att parlamentet hade börjat med att den 26 november 1992 offentliggöra meddelandet om allmänt uttagningsprov nr PE/161/LA för att anställa tolkar med samma språkkombination som sökanden och att det sedan, den 15 mars 1993, offentliggjort meddelandet om lediga tjänster

nr PE/LA/91, inom ramen för vilket det avslog sökandens ansökan trots att han fullständigt uppfyllde de uppställda villkoren och var ensam sökande. Avslutningsvis hade parlamentet beaktat ansökningarna från dem som klarade uttagningsprovet trots att de hade sämre kvalifikationer än sökanden.

- 11 I punkt 41 i den överklagade domen erinrade förstainstansrätten för det första om att tillsättningsmyndigheten enligt artikel 29.1 först skall bedöma om tjänsten kan tillsättas genom befordran eller förflyttning inom institutionen innan den går vidare till de följande etapperna, nämligen, i angiven ordning, att bedöma om tjänsten skall tillsättas genom internt uttagningsförfarande inom institutionen, bedöma vilka ansökningar om överflyttning mellan institutionerna som inkommit och därefter, i förekommande fall, genomföra ett uttagningsprov (förstainstansrättens dom av den 12 februari 1992 i mål T-52/90, Volger mot parlamentet, REG 1992, s. II-121, punkt 19). De interna ansökningarna kan prioriteras före en eventuell ansökan om överflyttning mellan institutionerna utan hinder av att tillsättningsmyndigheten samtidigt har offentliggjort meddelandena avseende de olika etapper som föreskrivs i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, såsom ett internt meddelande om lediga tjänster och ett meddelande om överflyttning mellan institutionerna, även när den prioriteringsordning som fastställs i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna inte uttryckligen nämns i dessa meddelanden.
- 12 Förstainstansrätten drog av detta, i punkt 42, slutsatsen att den omständigheten att meddelandet om allmänt uttagningsprov nr PE/161/LA offentliggjordes den 26 november 1992, innan meddelandet om överflyttning nr PE/LA/91 offentliggjordes den 15 mars 1993, inte automatiskt kunde utgöra ett åsidosättande av artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, eftersom de ansökningar som hade inlämnats inom ramen för det allmänna uttagningsprovet inte beaktades förrän bedömningen av de ansökningar som hade inlämnats inom ramen för meddelandet om överflyttning hade avslutats.
- 13 Förstainstansrätten påpekade vidare i punkt 43 att när tillsättningsmyndigheten sedan vid utövandet av sitt utrymme för skönsmässig bedömning beslutar, såsom i det föreliggande fallet, att i tjänstens intresse utvidga sina valmöjligheter och följaktligen övergår från ett skede av anställningsförfarandet till ett annat, som i enlighet med den ordning som föreskrivs i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna är ett senare skede, skall den använda denna befogenhet inom den rättsliga ram som den

själv har fastställt i meddelandet om lediga tjänster, genom att säkerställa överensstämmelse mellan villkoren enligt nämnda meddelande och de villkor som återfinns i meddelandena avseende de senare skedena och i synnerhet, såsom i det föreliggande fallet, i meddelandet om uttagningsprov. Om institutionerna under de olika skedena av tillsättningsförfarandet fritt kunde ändra kraven för deltagande, i synnerhet genom att sänka dem, skulle de fritt kunna anordna externa anställningsförfaranden utan att behöva bedöma de interna ansökningarna eller, såsom i det föreliggande fallet, ansökningar som inlämnats under skedet för överflyttning mellan institutionerna (se domstolens domar av den 28 februari 1989 i målen 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 och 232/87, Van der Stijl och Cullington mot kommissionen, REG 1989, s. 511, punkt 52, och förstainstansrättens dom av den 22 mars 1995 i mål T-586/93, Kotzonis mot Ekonomiska och sociala kommittén, REGP 1995, s. II-203, punkt 45).

- 14 Vid jämförelsen mellan meddelandena i fråga konstaterade förstainstansrätten i punkt 44 i den överklagade domen att det i meddelandet om överflyttning nr PE/LA/91 krävdes att de berörda sökandena skulle ha "förmåga att ta ansvar för vissa koordineringsuppgifter", medan detta krav inte uppställdes i meddelandet om uttagningsprov nr PE/161/LA. Mot bakgrund av rättspraxis, enligt vilken meddelandena helt skall överensstämma med varandra, ansåg förstainstansrätten att parlamentet inte kunde hävda att detta villkor, som endast uppställdes i dess mall för meddelande om lediga tjänster i lönegraderna LA 5/LA 4, i praktiken saknade betydelse och att ingen sökande till en tjänst i lönegraderna LA 7/LA 6 hade godkänts eller uteslutits på grund av detta kriterium.
- 15 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 45 även att meddelandet om överflyttning nr PE/LA/91 innehöll ett villkor avseende "särskild kännedom om de frågor som omfattas av gemenskapernas behörighet", till skillnad från meddelandet om uttagningsprov nr PE/161/LA, där det i beskrivningen av de obligatoriska proven (punkt B) endast uppställdes ett villkor avseende "allmän kännedom om gemenskapens verksamhet". Förstainstansrätten ansåg att eftersom det enligt meddelandet om lediga tjänster förutsattes "särskild" kännedom om de frågor som omfattas av Europeiska gemenskapernas "behörighet", uppställdes där i själva verket högre krav än i meddelandet om uttagningsprov. "Särskild" kännedom förutsätter nämligen fördjupade och specifika kunskaper i ämnet Europeiska gemenskapernas "behörighet", vilket omfattar samtliga områden inom vilka Europeiska gemenskaperna har en klar behörighet, medan "allmän kännedom om gemenskapens

verksamhet”, som krävdes i meddelandet om uttagningsprov nr PE/161/LA, endast förutsätter allmänna kunskaper om gemenskapens verksamhet, vilket inte nödvändigtvis omfattar alla gemenskapernas behörighetsområden.

- 16 Förstainstansrätten drog i punkt 46 slutsatsen att meddelandet om överflyttning nr PE/LA/91, som den 15 mars 1993 offentliggjordes som internt meddelande om lediga tjänster nr 7281, innehöll striktare villkor för deltagande än vad som föreskrevs i meddelandet om uttagningsprov nr PE/161/LA som offentliggjordes den 26 november 1992 (domen i de ovannämnda målen Van der Stijl och Cullington mot kommissionen, punkt 50). Under dessa omständigheter följde tillsättningsmyndigheten inte längre vare sig den ram som den ursprungligen hade fastställt genom att, trots den ordningsföljd som föreskrivs i bestämmelserna i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, offentliggöra meddelandet om uttagningsprov nr PE/161/LA före offentliggörandet av det interna meddelandet om lediga tjänster nr 7281 och meddelandet om överflyttning nr PE/LA/91, eller den ram som den senare hade fastställt genom att offentliggöra de sistnämnda två meddelandena. Eftersom dessa meddelanden avsåg samma tjänst, förhindrade tillsättningsmyndigheten att dessa kunde fylla den väsentliga funktion inom ramen för anställningsförfarandet som den har i enlighet med artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, nämligen att på ett så exakt sätt som möjligt informera de berörda om vilka villkor som skall uppfyllas för att man skall kunna bli rekryterad till den berörda tjänsten (förstainstansrättens dom av den 3 mars 1993 i mål T-58/91, Booss och Fischer mot kommissionen, REG 1993, s. II-147, punkt 67, domen i det ovannämnda målet Kotzonis mot Ekonomiska och sociala kommittén, punkt 67, och domen av den 19 oktober 1995 i mål T-562/93, Obst mot kommissionen, REGP 1995, s. II-737, punkt 46). Om tillsättningsmyndigheten i det föreliggande fallet hade upptäckt att villkoren enligt de interna meddelandena om lediga tjänster och om överflyttning samt enligt meddelandet om allmänt uttagningsprov antingen var mer strikta eller mindre strikta än vad som var nödvändigt för tjänstens behov, skulle den ha kunnat inleda anställningsförfarandet på nytt genom att dra tillbaka det ursprungliga meddelandet om lediga tjänster och ersätta det med ett meddelande som rättats i någotdera avseendet (förstainstansrättens dom av den 18 februari 1993 i mål T-45/91, Mc Avoy mot parlamentet, REG 1993, s. II-83, punkt 48) för att sedan på grundval av detta meddelande korrekt kunna genomföra de senare skedena av anställningsförfarandet som föreskrivs i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna.
- 17 Förstainstansrätten konstaterade emellertid i punkt 47 att parlamentet inte hade dragit tillbaka meddelandena utan fullföljt anställningsförfarandet på grundval av de två meddelandena med olika innehåll. Av detta drog förstainstansrätten i punkt 49 slutsatsen att Enrique Gutiérrez de Quijanos ansökan hade avslagits oriktigt, i strid med bestämmelserna i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna.

- 18 Förstainstansrätten förklarade i punkt 50 att parlamentet dessutom, när det slutgiltigt avlog sökandens ansökan på den grunden att tillsättningsmyndigheten inte var skyldig att tillsätta en ledig tjänst och att den ville ha en större möjlighet till jämförelse och urval, faktiskt inte hade bedömt Enrique Gutiérrez de Quijanos ansökan vare sig mot bakgrund av de villkor som föreskrevs i meddelandet om överflyttning nr PE/LA/91 eller mot bakgrund av de villkor som föreskrevs i meddelandet om uttagningsprov nr PE/161/LA, eftersom hans ansökan redan hade avslagits när de ansökningar bedömdes som hade inlämnats på grundval av det sistnämnda meddelandet. Parlamentet gjorde följaktligen inte någon jämförande bedömning av Enrique Gutiérrez de Quijanos meriter och meriterna för de kandidater som hade godkänts på grund av meddelandet nr PE/161/LA, för att i det föreliggande fallet se till att tillsättningen överensstämde med de kriterier som avses i artikel 29 i tjänsteföreskrifterna, trots att en sådan bedömning var det skäl som tillsättningsmyndigheten angav för sitt beslut att gå vidare till ett allmänt uttagningsprov genom att offentliggöra meddelandet nr PE/161/LA, vilket just förväntades medföra fler valmöjligheter och större jämförelseunderlag, och trots att denna bedömning skulle ha varit möjlig, eftersom parlamentet samtidigt hade tillgång till ansökningarna från det externa uttagningsprovet och Enrique Gutiérrez de Quijanos ansökan.
- 19 Förstainstansrätten beslutade följaktligen i punkt 51 att ogiltigförklara det omtvistade beslutet utan att pröva de grunder som Gutiérrez de Quijano hade åberopat.

Överklagandet

- 20 Parlamentet har i överklagandet yrkat att domstolen skall bifalla de yrkanden som institutionen fastställde i första instans och avvisa Enrique Gutiérrez de Quijanos talan. Den enda grunden för överklagandet är ett påstått åsidosättande av artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, enligt vilken nya grunder inte får åberopas under rättegången. Förstainstansrätten ogiltigförklarade nämligen det omtvistade beslutet på grund av att meddelandet om överflyttning och meddelandet om uttagningsprov inte överensstämde med varandra, vilket var en grund som Enrique Gutiérrez de Quijano inte hade åberopat vare sig i sitt klagomål eller under det skriftliga förfarandet vid förstainstansrätten. Förstainstansrätten omnämnde själv denna grund på eget initiativ när den ställde parlamentet ett antal

frågor för att förbereda det muntliga förfarandet. Det som är förbjudet för parterna är emellertid *a fortiori* förbjudet för förstainstansrätten själv.

- 21 Parlamentet anser för övrigt att även om påståendet avseende bristen på överensstämmelse mellan meddelandena inte skulle ha kunnat avvisas på den grunden att det utgjorde en ny grund borde det ha avvisats på grund av att det inte fanns någon rättsakt som gick någon emot och att det inte fanns något intresse av att få saken prövad. Eftersom Enrique Gutiérrez de Quijano inte deltog i uttagningsprovet nr PE/161/LA, kan det nämligen inte anses att meddelandet om uttagningsprovet går honom emot. Att han inte deltog i uttagningsprovet innebär för övrigt att han inte heller har intresse av att få saken prövad.
- 22 Om domstolen likväl skulle anse att den grund som förstainstansrätten framförde kunde upptas till sakprövning och att upptagandet till sakprövning inte förhindrades av att det inte fanns någon rättsakt som gick någon emot, har parlamentet hänvisat till en bilaga till överklagandet och upprepat de argument som det anförde vid förstainstansrätten om att skillnaderna mellan meddelandena inte spelade någon roll när Enrique Gutiérrez de Quijanos ansökan bedömdes.
- 23 Enrique Gutiérrez de Quijano har i sitt svaromål för det första bestritt att artikel 48.2 är tillämplig på förstainstansrätten. Att påstå motsatsen är detsamma som att förneka förstainstansrättens behörighet i fråga om en domstols uppgifter vid utövandet av sin dömande verksamhet. Principen domstolen känner till rätten (*iura novit curia*) ger en domstol rätt att tillämpa de rättsregler som den anser lämpliga, dock utan att ändra föremålet för ansökan eller arten av det uppkomna problemet. Parlamentets lösning skulle dessutom innebära att en domstol tvingades begränsa sitt resonemang till vad parterna har anfört, även om det som anförts är felaktigt.
- 24 Enrique Gutiérrez de Quijano har för det andra hävdad att diskrepansen mellan meddelandena inte är en grund i strikt bemärkelse utan att det rör sig om ett argument som med nödvändighet ingår bland de grunder som framförts i talan. Han hade bland annat åberopat åsidosättande av artikel 29 i tjänsteföreskrifterna, att parlamentet inte hade hållit sig inom den rättsliga ram som det hade fastställt för de successiva skedena i urvalsförfarandet samt för åsidosättande av principen om

god förvaltningssed. Enligt Enrique Gutiérrez de Quijano hade han under sammanträdet och i sina tidigare inlagor även hänvisat till domen i de förenade målen Van der Stijl och Cullington mot kommissionen, vilken förstainstansrätten nämnde. Att förstainstansrätten anförde att villkoren i meddelandet om lediga tjänster var striktare än villkoren i meddelandet om uttagningsprov utgjorde enligt honom endast ytterligare ett bevis för att parlamentets tillvägagångssätt var felaktigt.

- 25 Enrique Gutiérrez de Quijano anser för det tredje att fastställelsen av att meddelandena inte är överensstämmande är en fastställelse av en faktisk omständighet som gjordes inom ramen för undersökningen av grunden under vilken gjorts gällande att artikel 29 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts. Eftersom ett överklagande endast kan grundas på ett åsidosättande av rättsregler, skall parlamentets överklagande avvisas.
- 26 Enrique Gutiérrez de Quijano har vidare betonat att förstainstansrättens dom inte enbart grundas på diskrepansen mellan meddelandena utan även på ett åsidosättande av artikel 29 i tjänsteföreskrifterna såvitt detta anses som en särskild grund. Detta sistnämnda domskäl, som framgår av punkterna 49 och 50 i den överklagade domen, är enligt honom tillräckligt för att berättiga förstainstansrättens dom om ogiltigförklaring (dom av den 9 juni 1992 i mål C-30/91 P, Lestelle mot kommissionen, REG 1992, s. I-3755, punkt 28).
- 27 I sitt svar på parlamentets argument att påståendet avseende diskrepansen mellan meddelandena i vart fall borde ha avvisats som grund, då det inte fanns någon rättsakt som gick någon emot och då det inte fanns något intresse av att få saken prövad, eftersom Enrique Gutiérrez de Quijano inte deltog i uttagningsprovet, har han påpekat att det förfarande som tjänsteföreskrifterna föreskriver för byte av institution är överflyttning mellan institutionerna och inte deltagande i ett uttagningsprov. Han förfor således inte felaktigt när han inte deltog i uttagningsprovet.
- 28 Parlamentet har i sin replik bland annat anfört att skillnaderna mellan meddelandena endast var redaktionella, att de inte påverkade bedömningen av Enrique Gutiérrez de Quijanos ansökan och att det skulle utgöra en överdriven formalism att ogiltigförklara ett beslut på grund av sådana skillnader. Parlamentet har även betonat att omständigheterna var annorlunda i de två domar som förstainstansrät-

ten nämnde (Van der Stijl och Cullington mot kommissionen samt Kotzonis mot Ekonomiska och sociala kommittén), i synnerhet därför att sökandena uttryckligen hade framfört diskrepansen mellan meddelandena som en särskild och specifik grund för ogiltigförklaring.

Domstolens bedömning

- 29 Artikel 48.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler föreskriver följande: "Nya grunder får inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet."
- 30 Vid genomläsning av denna bestämmelse jämförd med artikel 48 i förstainstansrättens rättegångsregler och i det vidare sammanhanget i avdelning II kapitel 1 i rättegångsreglerna, kallat "Skriftligt förfarande", framgår uppenbart att det är fråga om en bestämmelse som riktar sig till parterna och inte till förstainstansrätten.
- 31 Av detta följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den grunden att förstainstansrätten inte följde en regel som inte riktar sig till den.
- 32 Även om denna grund skulle uppfattas så, att det gjordes gällande att förstainstansrätten dömt utöver vad som yrkats av parterna (*ultra petita*), skulle talan fortfarande inte vinna bifall på den grunden.

- 33 Det framgår nämligen av punkt 49 i den överklagade domen att förstainstansrätten ogiltigförklarade det omtvistade beslutet på grund av åsidosättande av artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, med motiveringen att Enrique Gutiérrez de Quijanos ansökan hade avslagits oriktigt, eftersom hans ansökan hade bedömts på grundval av ett meddelande om överflyttning där det uppställdes striktare anställningsvillkor än i meddelandet om uttagningsprov avseende samma tjänst.
- 34 Av detta följer att diskrepansen mellan meddelandena inte utgjorde en särskild grund utan en utveckling av förstainstansrättens resonemang för att talan kunde vinna bifall på den grunden att artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts.
- 35 Vad gäller parlamentets andrahandsgrund under vilken gjorts gällande dels att meddelandet om uttagningsprov inte utgör en rättsakt som går någon emot, dels att det saknas intresse av att få saken prövad, eftersom Enrique Gutiérrez de Quijano inte deltog i uttagningsprovet, skall det påpekas att det följer av artikel 51 i EG-stadgan för domstolen jämförd med artikel 112.1 c i rättegångsreglerna att det i ett överklagande tydligt skall anges vad som kritiseras i den dom som det yrkas upphävande av samt vilka grunder som särskilt anförs till stöd för yrkandet (beslut av den 26 september 1994 i mål C-26/94 P, X mot kommissionen, REG 1994, s. I-4379, punkterna 11 och 12).
- 36 Klaganden har i det föreliggande fallet inte tydligt angett i vilket skede av sitt resonemang förstainstansrätten skulle ha fastställt att meddelandet om uttagningsprov var den rättsakt som gick Enrique Gutiérrez de Quijano emot i den mening som avses i artikel 91.1 i tjänsteföreskrifterna och i förhållande till vilken det skall bedömas om intresse av att få saken prövad föreligger, det vill säga att det var den rättsakt vars ogiltigförklaring Enrique Gutiérrez de Quijano yrkat.
- 37 Det är tvärtom tillräckligt att läsa igenom den överklagade domen för att inse att den rättsakt som gick Enrique Gutiérrez de Quijano emot och vars ogiltigförklaring han yrkade i enlighet med artikel 91.1 i tjänsteföreskrifterna var parlamentets beslut av den 10 januari 1994 att avslå Enrique Gutiérrez de Quijanos klagomål mot avslaget på hans ansökan om lediga tjänster enligt meddelandet nr PE/LA/91.

38 Av detta följer att överklagandet inte kan upptas till sakprövning på den andrahandsgrunden att det inte fanns någon rättsakt som gick någon emot och att det inte fanns något intresse av att få saken prövad.

39 Vad beträffar parlamentets hänvisning till argumentationen vid förstainstansrätten om att skillnaderna mellan meddelandena inte spelade någon roll är det tillräckligt att påpeka att enligt en fast rättspraxis omfattas en begäran som i själva verket endast syftar till en omprövning av de grunder som framförts vid förstainstansrätten inte av domstolens behörighet (dom av den 22 december 1993 i mål C-354/92, Eppe mot kommissionen, REG 1993, s. I-7027, punkt 8, och beslutet i det ovan nämnda målet X mot kommissionen, punkt 13).

40 Av vad anförts följer att överklagandet delvis skall ogillas och delvis avvisas.

Rättegångskostnader

41 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom motparten har yrkat att parlamentet skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna och detta har tappat målet, skall parlamentet förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europaparlamentet skall ersätta rättegångskostnaderna.

Edward

Sevón

Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 19 november 1998.

R. Grass

P. Jann

Justitiesekreterare

Ordförande på första avdelningen